

VILKĖ IR MERGAIĖ

Vilkė, liauna lyg kokia mergaičiukė, – ilgos kojos, pilkas kailis, vietomis pasišiaušusiais plaukų kuokštais. Ir nevilkiškos akys, plačios, mėlynos, žmogaus. Tu bėgi per lauką, pasieki pamiškę, matyti – ieškai prieglobsčio ar šiaip saugios vietos, nes užpakalinė kairioji koja silpniau remiasi į sniegą, tu sužeista. Dabar esi atstumtoji, nes tave atstūmė tavo pačios gentis, vilkiška. Negalėjai apsiginti, nes esi patelė, ne patinas, nors aršiai grūmeisi su visais už save, už jį, kurio netekai pačioje medžioklės sezono pradžioje, ir jau nebebuvai dominuojanti vilkė, ir niekas nebepaisė tavo įsakymų, kaip kad būna vilkų bendruomenėje, kai žemesnieji gaujos nariai paklūsta pirmumo teisę įgijusiai vilkų porai. Ir nė vienas iš jų neberodė savo pavaldumo, negulė ant nugaros ir nesiglaustė prie žemės. O dabar tau svarbiausia išsaugoti vilkiukus, nors galvoji, kad jų neturėtų liesti, bet ką tu žinai, juk jie ne žmonės.

Nuo sniegais apėjusio kalniuko, iš tos pusės, kur buvo mokykla, mėlynomis „vengierkomis“ traškindama sukietėjusio sniego plutą ridente ridenosi mokinukė, jai ant pečių kabaldavosi kuprinė. Mergaitė sušilusi, skruostai įraudę ne tik nuo šalčio, bet ir nuo šilumos, mat ji skuba, skuba, nes saulė jau vos ne arti laidos, pavakarys, o šiuo metu anksti temsta.

Ir tu matai tą sodybą, žiūri į ją iš pakrūmės, lyg negalėdama apsispręsti – pasitikėti ar ne. Ar patikėti žmogumi. Ar supras, ko tu eini į tą kiemą, ne eini, bet vos judi, svyruoji ir po savęs palieki kraujo lašelius, nuvarvančius ant sniego iš sužeistos šlaunies. Ne dėl savęs, pagalvoji, dėl vilkiukų. Tik dėl jų tau reikės sugrįžti į gaują, kautis ir atkovoti savo vietą... Tik dėl jų... Apsisprendi ir velki savo kūną link sodybos.

Bet tu nematai mergaitės, o ji nemato tavęs, todėl abi užsiėmusios savo mintimis, nors ir skirtingomis. Jūs abi esat matomos, matomos iš sodybos, prieš kurią tiek snieguotas kalniukas, tiek pamiškė – kaip ant delno. Ir žmogus, greičiau tos mokinukės tėvas, kuris ir žvilgčioja pro langą laukdamas mergaitės, pastebi pirmiausia tave ir pagalvoja, kad tikriausiai ten šmėsčioja šuo. Vėliau įsižiūri geriau ir supranta, kad ten žvėris, vilkas ar vilkė. Taip, žvėris. Bet jis nemato tavo akių, nes negali dar įžiūrėti iš tiek toli. Užtat mato savo vaiką, besiritantį į pakalnę, o jeigu ten žvėris, tas

vilkas ar vilkė, ką žinai, gal vaiką puls, juk žvėris. Ne žmogus.

Eina jis į kamara, kur kabo jo medžioklinis šautuvas, kabina nuo sienos, įdeda šovinį. Išeina į kiemą ir stebi abu judančius link namų taškus.

Tu matai vyro judesius, tu juos atpažįsti, tu jau seniai išmokusi atpažinti tuos ženklus, žinai, ką jie reiškia, žinai, kad nuo jų priklauso tavo gyvybė. Žinai, bet vis tiek judi į priekį, judi, nes kelio atgal nėra, tik į priekį, link žmogaus, pagalbos. Matai šautuvo vamzdį, nukreiptą tiesiai į tave, nešauk, prašai, nešauk, žmogau, aš taip pat turiu vilkiukų, nešauk, nukreipk kitur, į viršų, į varnas.

Žmogus stebi. Jis mato tavo atkaklius judesius, mato, kaip tu veržiesi pirmyn, ir nesupranta to žvėries užsispyrimo. Ir jam atrodo, kad tas žvėris turi būti sužeistas ar turėti kitų piktų kėslų, o toks jis labai pavojingas, labai.

O mergaitė lygiai tokiu pačiu atstumu nuo sodybos kaip ir tu. Bet tu nesidairai ir dar vis jos nematai, nes visos mintys – pasiekti žmogų, kad sutvarstytų tą nelemtą gentainių išplėštą šlaunį. Bet matai vyro judesius. Matai šautuvo vamzdį ir supranti, kad jeigu jis iššaus, klaidos negalės būti. Todėl inkšti, rodai visus vilkiškus prielankumo ženklus, kokius tik moki, bet žmogus jų nepažįsta, nesupranta, nes nemato tavo akių.

Toks kurtinantis trenksmas, toks garsus, regis, sprogo visų medžių kamienai ar ištrūko iš sušalusios žemės su visomis šaknimis. Ir pusnys, ir kalniukas, ir mergaitė, iš kur ta mergaitė? Ir dūmai, ir šautuvo vamzdis, į tave. Ir iš kažį kur atsiradę vilkiukai – vienas, du, trys, keturi... Kur dar vienas?.. Kur?..

* * *

Ar tikrai taip buvo? Ne, nebuvo, tu tik prigulei ir susapnavai, bet širdis dunksi, tuoj tuoj iššoks arba perskils į keturias dalis.

Kur vaikai? Juk jau gerokai po pietų, pamokos mokykloje turėjo būti pasibaigusios. Šoki prie lango, praveri ir šalto oro gūsis persmelkia tave visą. Nurimk. Kiemas pilnas vaikų. Jie dūksta, mėtosi sniego gniūžtėmis, kuprinės numestos į pašales. Matai juos visus, pastebi savo atžalas. Jie greit įgrius į kambarį – sušilę, suprakaitavę, pirštinės bus šlapios nuo sniego. Visų trijų. Trijų ar keturių? Dieve mano, Dieve mano, negi aš – ta vilkė?